

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Edistys ja ydinvoima

Mantereen ja sen kansojen tuho

Fredy Perlman

1979

Fredy Perlman
Edistys ja ydinvoima
Mantereen ja sen kansojen tuho
1979

Haettu 16.8.2012 osoitteesta:
<http://takku.net/article.php/20080427165014899>
Fredy Perlman: Progress and Nuclear Power.

fi.theanarchistlibrary.org

Seuraava teksti ilmestyi ensi kerran Fifth Estate -lehden ydinvoiman vastaisessa erikoisnumerossa 8. huhtikuuta 1979. Se oli kirjoitettu aiemmin samana vuonna, heti Pennsylvanian osavaltiossa sattuneen Three Mile Islandin ydinvoimalaonnettomuuden jälkeen. Kun uutinen onnettomuudesta levisi, viralliset viestimet inttivät että ”ei ole tarvetta ylireagointiin, tilanne on vakaa, johtajilla on kaikki hallinnassaan,” mutta lopulta voimalan lähellä asuneet ihmiset oli evakuoitava. Tässä Fredy muistuttaa meitä miten alueen alkuperäisiä asukkaita kusetettiin ja heidät tuhottiin käyttäen hyväksi latteuksia, lupauksia ja poliisia jotka aina seuraavat Pääoman mukana.

===

Ihmisolentojen, maaperän ja muiden elollisten lajien harkitun myrkyttämisen selittäminen ”onnettomuutena” on karkeaa teeskentelyä. Vain silmänsä tahallaan ummistava voi väittää että tämä Tekniikan Edistyksen seuraus oli ”ennalta-arvaamaton”.

Tämän mantereen elävien asukkaiden myrkyttäminen ja siirtäminen ”korkeampien olentojen” tähden on saattanut alkaa itäisessä Pennsylvaniassa, mutta ei vasta aivan viime viikkoina.

Reilu pari sataa vuotta sitten alueella jota Three Mile Islandin säteily parhaillaan myrkyttää, Franklinin, Morrisin, Washingtonin ja Halen kaltaiset keinottelijat piileskelivät Vandalia-yhtiön ja Ohio-yhtiön kaltaisten julkisivujen takana. Näillä yhtiöillä oli yksi ainoa tarkoitus: myydä maata voitolla. Yhtiöiden takana olevilla yksilöillä oli yksi ainoa tavoite: poistaa kaikki esteet rajoittamattoman voiton tieltä, olivatpa nämä esteet sitten ihmisolentoja tai vuosituhantisia kulttuureja tai metsiä tai eläimiä tai vaikkapa jokia ja vuoria. Heidän tavoitteensa oli Sivistää tämä manner, panna alulle sellaisen toiminnan kierre jota täällä ei koskaan aiemmin oltu harjoitettu: Työtä, Säästämistä, Sijoittamista, Myymistä – Pääoman uusintamisen ja laajentamisen kierre.

Suurin este tälle toiminnalle olivat vuosituhansien ajan tällä mantereella eläneet ihmiset, jotka ilman Lakia tai Hallitusta tai Kirkkoa nauttivat auringosta, joista, metsistä, kasvi- ja eläinlajien runsaudesta ja toisistaan. Nämä ihmiset pitivät elämää itsetarkoituksena, eivät ”korkeampien” tarkoitusten palveluun valjastettavana välineenä. He eivät rynnänneet Sivilisaatioon kuin lapset keksipurkille, toisin kuin Franklinit ja Washingtonit odottivat. Päin vastoin. He halusivat varsin vähän siitä mitä Sivilisaatiolla oli tarjota. He halusivat joitain sen aseista, ja niitäkin vain jotta voisivat säilyttää vapautensa Sivilisaation syvempää tunkeutumista vastaan; he valitsivat mieluummin kuoleman kuin Työnteoksi, Säästämiseksi, Sijoittamiseksi ja Myymiseksi köyhdytetyn elämän. Viimeisessä epätoivoisessa yrityksessään ajaa Sivilisaatio ja sen Hyödyt mereen ja sen taakse, kapinassa joka nykyään muistetaan automerkin nimestä, heidän soturinsa karkottivat maan anastajat ja heidän sotilaansa Ontariosta, Michiganista, Ohioista ja länsi-Pennsylvaniasta. Tämän peräänantamattoman vastarinnan johdosta sivistyneet nimesivät heidät Raakalaisiksi. Tämä nimi antoi Sivistäjille luvan tuhota empimättä ja ilman tunnontuskia: ”Lähetäkää niille isorokolla tartutettuja huopia,” määräsi eräs hävittämisestä vastanneista komentajista.

Amerikan itsenäisyyden kaksisatavuotisjuhlaa vietettiin vähän aikaa sitten. Tuolloin muisteltiin sitä päivää jolloin maan anastajat, keinottelijat ja heidän liittolaisensa päättivät kiihdyttää riippumattoman elämän hävittämistä Three Mile Islandista länteen olevalla alueella. Kuninkaan hallitus oli liian kaukana suojellakseen sijoituksia riittävästi, ja joka tapauksessa se oli feodaalinen eikä aina jakanut keinottelijoiden päämääriä; se meni jopa niin pitkälle että valvoi rajoja jotka oli perustettu sopimuksilla Raakalaisten kanssa. Tarvittiin tehokas koneisto joka olisi maan anastajien suorassa hallinnassa ja omistettu ainoastaan heidän yritystensä hyvinvoinnin turvaamiselle. Paxton Boysin tapaiset rajaseutujen epämuodolliset poliisijärjestöt olivat riittävän tehokkaita murhaamaan Conestogan kaltaisen eristyneen kylän heimoväkeä. Sellaiset rajaseudun joukkiot olivat kuitenkin pieniä ja väliaikaisia, ja ne olivat riippuvaisia jokaisen mukana olevan jatkuvasta suostumuksesta samalla tavalla kuin heimosoturitkin; siksi ne eivät olleet mitään oikeita poliisiorganisaatioita. Keinottelijat liittoutuivat idealistien ja haaveilijoiden kanssa, poliittisen julisteen takana johon oli painettu Vapaus, Itsenäisyys ja Onnellisuus, ja sieltä he ottivat hallitus-, sotilas- ja poliisivallan omiin käsiinsä.

Puolitoistasataa vuotta sitten Pääoman kehittymisen tehokoneisto kävi täysillä. Sotilas- ja poliisiorganisaatiot, jotka perustuvat tottelevaisuuteen ja alistumiseen eivät kenenkään jatkuvaan suostumukseen, olivat valmiit ryhtymään toimintaan niitä vastaan jotka olivat vastustaneet juuri sen kaltaista kurinalaisuutta ainakin kahdenkymmentuhannen vuoden ajan. Kongressi Sääti erään suorasukaisimmista laeistaan: Intiaanien poistolain. Muutamassa vuodessa kaikki vastarinta, kaikki toiminta mikä ei ollut Pääoman toimintaa, oli poistettu alueelta joka ulottuu Three Mile Islandista Mississippille ja siitä etelään, Michiganista Georgiaan. Hallitus, josta tuli nopeasti yksi maailman mahtavimmista, ei enää rajoittanut toimiaan isorokolla myrkyttämiseen tai yllättäviin kyläläisten joukkomurhiin; se pani Poiston toimeen tarkkaan harkitulla latteuksien, lupauksen ja poliisin yhdistelmällä. Vielä jäljellä olleet

vapaat heimot eivät voineet vastustaa tätä yhdistelmää omaksu-
matta sitä itse, mutta he eivät voineet omaksua sitä luopumatta va-
paudestaan. He päättivät pysyä vapaina, ja niinpä viimeiset vapaat
ihmisolennot Three Mile Islandin ja Missisippin välillä Poistettiin.

Kun uudisasukkaat muuttivat tyhjennetyille maille, jossa heidän
hengittämänsä ilma antoi heille makua äskettäin poistetusta va-
paudesta, he muuttivat laajat metsämaat suurennetuiksi kopioiksi
siitä helvetistä jonka he olivat jättäneet taakseen. Poluista ja met-
sistä nauttiminen loppui: metsät poltettiin; poluista tuli esteratoja
joiden poikki piti kulkea niin nopeasti kuin Pääoma vain suinkin
mahdollisti. Riemu lakkasi olemasta elämän tarkoitus; elämästä it-
sestään tuli pelkkä väline; sen tarkoitus oli taloudellinen voitto. Sa-
tojen erilaisten kulttuurien kirjo pelkistettiin erikoisen rutiinin yh-
denmukaisuuteen: tee työtä, säästä, sijoita, myy, joka päivä aamun-
koitosta illan kajoon, ja laske rahat auringon laskettua. Joka ikinen
aiempi toiminnan muoto ja lukuisia uusia muutettiin riemun läh-
teistä taloudellisen voiton lähteiksi. Maissi, pavut ja kesäkurpitsa,
”kolme siskoa” joita alueen aiemmat asukkaat kunnioittivat ja ra-
kastivat, muuttuivat pelkäksi ruokamarkkinoiden kauppatavarak-
si; niiden kylväjät ja niittäjät eivät enää kasvattaneet niitä nauttiak-
seen aterioista, pidoista ja juhlista, vaan myydäkseen niitä voitolla.
Maanviljelyn uuras työ syrjäytti rattoisan puutarhuroinnin, kiskot
syrjäyttivät polut, jättimäisten hiiltä polttavien, pyörillä kulkevien
tulisten pätsien liikkuminen korvasi kävelemisen, kanoottien tilal-
le tulivat kelluvat kaupungit joita ei pysäyttänyt mikään este ja jot-
ka täyttivät ilman palavalla hiilloksella ja mustalla savulla. ”Kolme
siskoa” alennettiin muun perheensä tavoin pelkäksi kauppatava-
raksi, samoin kuin puut joista tuli sahatavaraa, eläimet joista tuli
lihaa, ja jopa mantereiden uusien asukkaiden matkat, laulut, myytit
ja tarinat.

Ja uusia asukkaitahan oli: ensin satoja, sitten tuhansia, lopulta
miljoonia. Kun varsinaisten orjien maahantuonti lopulta päättyi,
alettiin tuoda ylijäämä-pienviljelijöitä feodalismien jälkeisen Euroo-
pan alas ajetuilta kartanoilta. Heidän esivanhempansa eivät olleet

- Mantereen asukkaiden syötäväksi tarkoitettu ruoka saastuu ja Pääomaa kiinnostavan kauppatavaran kasvattamiselle kuuliaisesti elämänsä omistaneiden viljelijöiden tulevaisuudennäkymät tuhoataan –
- Manner, jolla joskus eläneiden ihmisten päämäärä elämässä oli nauttia ilmasta, auringosta, puista, eläimistä ja toisistaan, muutetaan ennennäkemättömän tappavilla myrkyillä ja räjähteillä kirjaimellisesti miinakentäksi –
- Näkymä helvetillisten tulimyrskyjen peittämästä mantereesta, jossa heidän kovaäänisensä toistavat nauhoitettua viestiä hiiltyneelle maalle: ”Ei ole syytä ylireagointiin; tilanne on vakaa; johtajilla on kaikki hallinnassaan” –

Mikään tästä ei ole onnetonta sattumaa. Se on nykyinen edistyksen vaihe Teknologiassa, alias Pääomassa, jota Mary Wollstonecraft Shelley kutsui Frankensteiniksi. Tätä teknologiaa johtajapyrkyrit, jotka palavat halusta saada ”vallankumoukselliset” kätensä namikoille, kutsuvat ”neutraaliksi”. Kaksi sataa vuotta Pääoma kehittyi tuhoamalla luontoa, siirtämällä ja tuhoamalla ihmisiä. Pääoma on nyt aloittanut suoran hyökkäyksen omia palvelijoitaan vastaan; sen tietokoneet ovat alkaneet laskelmoida niiden uhraamista, joita on opetettu pitämään itseään sen hyötyjinä.

Jospa kuolleiden henget voisivat syntyä elävien keskuuteen. Ottawa- ja chippewa- ja potawatomi-soturit voisivat jatkaa taistelua siitä mihin he jäivät kaksi vuosisataa sitten, yhdistäen voimansa siouxien, dakotojen ja nez percejen, yanojen ja medocien ja niiden lukemattomien heimojen kanssa joiden kieliä ei enää puhuta. Sellainen voima voisi ajaa kokoon rikolliset joita ei muuten saatettaisi minkäänlaisen tuomioistuimen eteen. Pääoman lukuisat välikädet voisivat sitten jatkaa heidän työskentele-säästä-sijoita-myy-rutiiniaan, kiduttaen toisiaan latteuksilla, lupauksilla ja poliisilla vaarattomiksi tehtyjen ja verkosta irrotettujen voimallaitosten sisällä, plutonium-ovien takana.

tunteneet vapautta niin moneen sukupolveen että koko sen muisto oli kadonnut. Tulokkaat, jotka olivat aiemmin olleet palvelijoita tai maatyöläisiä nyt kaupankäynnistä innostuneiden isäntiensä kartanoissa, olivat maahan saapuessaan oppineet jo valmiiksi haluamaan täsmälleen sitä mitä Pääomalla oli tarjota, ja Pääoman kurjistama elämä oli heille vapautta verrattuna heidän ainoaan kokemukseensa. Maasijoittajat myivät heille maatilkkuja, rautatiesijoittajat kuljettivat heidät tilkulleen, maataloustavarasioittajat varustivat heidät, pankkisijoittajat rahoittivat, samat tahot toimittivat heille kalusteet ja vaatteet, ja usein samat firmat olivat järjestäneet heille kaiken muunkin sellaisella voitolla jota mikään aiempi aika-kausi ei olisi pitänyt ”oikeudenmukaisena”. Ja sitten he kirjoittivat kerskaillen sukulaisilleen vanhalla mantereella että heistä oli tullut oman itsensä herroja, että he olivat vapaita viljelijöitä, mutta vatsansa pohjassa ja väliin jääneessä sydämenlyönnissä he tunsivat totuuden: he olivat orjia herralle joka oli vieläkin taipumattomampi, epäinhimillisempi ja etäisempi kuin entiset isännät, herra jonka tappavan voiman saattoi radioaktiivisuuden tapan tuntee mutta ei nähdä. Heistä oli tullut Pääoman palvelijoita. (Niillä jotka päätyivät ”koneenkäyttäjiksi” tai ”aputyöläisiksi” tarvekalut ja raiteet tuotettiin ei puolestaan ollut paljoakaan kerskailtavaa; he olivat hengittäneet vapaammin lähtöpaikassaan.)

Kun Pontiacin nimestä tunnetusta kapinasta oli kulunut sata vuotta, vuosisata Pontiacin perillisten epätoivoista vastarintaa Pääoman laajempaa tunkeutumista vastaan, alkoivat jotkut maahan-tuoduista viljelijöistä vastustaa omaa pelkistämistään rautatien, tarvikkeiden ja finanssipääoman palvelijoiksi. Populistiset viljelijät paloivat halusta pidättää ja sulkea lukkojen taakse Rockefellerit, Morganit ja Gouldit jotka olivat suoraan vastuussa heidän kurjuudesta, mutta heidän kapinansa oli vain kalpea aavistus ottowasien, chippewasien, delawarejen ja potawatomiin aikaisemmista kapinoista. Viljelijät nousivat henkilöitä vastaan mutta jakoivat yhä kulttuurin joka oli vastuussa heidän kurjuudesta. Tästä syystä he eivät onnistuneet yhdistämään voimiaan tasankojen väen

aseellisen vastarinnan kanssa tai edes tunnistamaan sitä omakseen. Se oli viimeinen kamppailu joka vastusti mantereen muuttamista kokonaisuudessaan Pääoman saareksi – ja se lannistettiin muinai- silla assyrialaisilla (ja moderneilla neuvosto-sosialistisilla) menetel- millä: joukkosiirroilla, keskityslajeilla, aseettomien vankien jouk- komurhilla sekä kovistelevien sotilaiden ja lähetystyöntekijöiden herkeämättömällä aivopesulla.

Vaikka monet kamppailevista viljelijöistä olivat militantteja ja rohkeita, he nostivat vain harvoin elämän ja siitä nauttimisen työn, säästämisen ja taloudellisen voiton edelle. Heidän liikkeensä suis- tui lopullisesti raiteilta kun radikaalit poliitikot ujuttautuivat sii- hen ja väänsivät uuden elämän kaipuun uuden Johtajan tarpeeksi. Raiteilta suistuneen populistisen liikkeen muodosta tuli myös seu- raavan vuosisadan työväenliikkeen muoto. Populismille haudan kaivaneet poliitikot näyttivät tietä sille äärettömälle munkkimais- ten lahkojen joukolle, jotka organisoituivat Jesuiittaveljeskunnan mallin mukaan mutta johtivat oppijärjestelmänsä ja uskontunnus- tuksensa yhdestä tai toisesta kommunistisesta, sosialistisesta tai anarkistisesta Kirjasta. Valmiina loikkaamaan välittömästi mihin tahansa tilanteeseen jossa ihmiset alkoivat kamppailla saavuttaak- seen jälleen ihmisyytensä, he tekivät lopun yhdestä lupaavasta ka- pinasta toisensa jälkeen hautaamalla elämänsä puolesta kamppai- levat ihmiset oppijärjestelmänsä, järjestönsä ja johtajuutensa alle. Näistä pelleistä, jotka halusivat vain saada omat naamansa ja pu- heensa sanomalehtien kansiin, tuli lopulta kapitalisteja jotka otti- vat omakseen sen erityisen kauppatavaran markkinat jonka he oli- vat vallanneet: työvoiman.

Kun toimiva vastarinta oli pysyvästi poistettu ja korvattu muka- vastarinnalla, joka oli tosiasiallisesti vain keino muuttaa ihmiselämä lopullisesti pelkäksi Pääoman muuttujaksi, ei voittoja takovalla tehokoneistolla enää 1900-luvun alla ollut mitään ulkoisia esteitä. Si- säisiä esteitä sillä vielä oli: Pääoman eri osaset, Vanderbiltit, Goul- dit ja Morganit käänsivät jatkuvasti aseensa toisiaan vastaan ja olivat vaarassa kaataa koko rakenteen sisältäpäin. Rockefeller ja

Morgan olivat yhteensulautumisen edelläkävijöitä, eri osasten yh- distäjiä: rahakkaat sijoittajat levittivät varojaan toistensa yrityk- siin; johtajat istuivat toinen toistensa johtokunnissa; ja koneiston jokaisen osan rajoittamaton käynti alkoi olla heidän yhteisen etun- sa mukaista. Harvoja jäljelle jääneitä henkilökohtaisia ja perhe- imperiumeja lukuun ottamatta yrityksiä johtivat nyt pelkät palk- kalaiset, jotka erosivat muista käsistä lähinnä vain palkkioidensa suuruuden puolesta. Johtajien tehtävä oli jyrätä yli kaikkien inhi- millisten ja luonnollisten esteiden, vain yhdellä rajoituksella: Pää- oman yhdessä muodostavien yhtiöiden tehokas toiminta.

Nelisenkymmentä vuotta sitten Pääoman palveluksessa olevat fysiikan ja kemian tutkijat huomasivat etteivät paljain silmin näh- tävät aineet maan päällä ja alla ole ainoita voiton takomiseen so- veltuvia aineita. Kävi ilmi että tiettyjen aineiden ”vapautetut” yti- met olivat Pääomalle erittäin käyttökelpoisia. Aineen tuhoamises- ta atomitasolla, jota käytettiin ensin hirveimpänä ihmisten tähän mennessä luomana aseena, tuli uusiin kauppatavara. Tähän men- nessä koronkiskonta, rahtausmaksut ja viljelijöiden tarvikkehankin- nat, samoin kuin kauan sitten kadonneet puut ja metsän eläimet olivat jo lakanneet kiinnostamasta merkittävänä voiton tuottajina. Uraani- ja öljymonopoleihin kietoutuneista energiayhtiöistä tuli mahtavampia imperiumeja kuin yhdestäkään niiden sovittelijoi- na toimineista valtioista. Näiden impieriumien tietokoneissa pun- nittiin ”hyväksyttävää” määrää maaseudun ja kaupunkien asuk- kaita ”hyväksyttävää” voittojen saavutuksia tai menetyksiä vas- taan. Mahdollisia yleisiä reaktioita sellaisiin laskelmiin kontrolloi- tiin tarkkaan harkituilla latteuksien, lupauksen ja poliisin yhdistel- millä.

===

- Järjestelmä, joka keskittyy ”puolustautumaan” ulkopuolel- ta tulevaa ydinhyökkäystä vastaan, myrkyttää itse itäisen Pennsylvanian ihmisiä syöpää aiheuttavalla säteilyllä –